

תת"ע (עכו) 6085-02-21 - מועתז אבראהים נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 6085-02-21 - מועתז אבראהים נ' מדינת ישראל/שלוט עכו

תת"ע (עכו) 6085-02-21

מועתז אבראהים

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלוט בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[12.06.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 21.10.2021 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 1.6.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

תחילה יודגש כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר של כ-4 שנים מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף. בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23 מדינת ישראל נ' מוטי אונגר (9.11.2023) לפיהם שיהוי לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיה הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בענייננו). יודגש כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי פסק הדין הומצא למבקש עוד ביום 1.12.2021 וחזר בציון "לא ידוע במען", כאשר לא ניתן כל הסבר לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה, ועל כך בהמשך. הגם שהבקשה הוגשה בשיהוי ניכר, בחנתי את טענות המבקש לגופו של עניין, והגעתי לכלל מסקנה כי אין בטענותיו כדי להצדיק את קבלת הבקשה וביטול פסק הדין.

לגופו של עניין, טענת המבקש כי לא קמה חזקת מסירה, דינה להידחות. המבקש קיבל לידי את ההזמנה לדין, כבר במעמד רישום הדו"ח, לפיכך זומן כדן. אכן, תחילה זומן המבקש ליום 1.3.2021 אך הישיבה נדחתה מטעמי בית המשפט ע"י כבוד השופט הבכיר בכר, אולם מקום שהמבקש זומן כדן לישיבת 1.3.2021 והוא ידע כי צפוי להתקיים משפט בעניינו, לא נהיר מדוע לא טרח לעקוב אחר ההליכים המשפטיים בעניינו. הזימון לישיבת 1.3.2021 מהווה לכל הדעות זימון כדן, ועל סמך זימון זה ניתן היה לשפוט את המבקש בהעדרו בישיבה הנדחית; ראה לעניין זה עפ"ת 35244-01-24 טל אבירם נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי:

"בהעדר התייצבות המערער לדין שהתקיים, בית המשפט קמא רשאי היה לדון אותו בהעדרו. לעניין זה אין נפקות אם הכרעת בית המשפט קמא תינתן בדיון אליו המערער לא התייצב, או במועד מאוחר יותר".

אדגיש כי בסעיף 7 לבקשה נטען כי למבקש לא נמסר כל זימון וזאת מאחר ששהה בתקופת מאסר, אולם מאישור השהייה אשר צורף לבקשה, וכן מהאסמכתא שצרפה המשיבה בדבר רשימת כליאות, עולה כי המבקש נאסר ביום 9.11.2021 ואילו הדין בעניינו היה כאמור ביום 21.10.21 ולכן לא נהיר מה לשהייתו של המבקש בבית סוהר לבין אי התייצבות לדין.

מעבר לנדרש אציין כי ב"כ המבקש טענה כי אישור המסירה המתייחס לישיבת 21.10.2021, אינו תקין בשל חוסרים מהותיים; ב"כ המבקש טענה כי אישור המסירה חסר חתימה של הנמען - ולא היא, על גבי אישור המסירה מתנוססת חתימתו של הנמען; נטען כי אי רישום שם האב מהווה טעם לפגם שכן שמו של המבקש נפוץ, אולם דומה כי נעלם מעיני ב"כ המבקש כי אישור המסירה כולל את ת.ז. של המבקש, כאשר לכל הדעות עסקינן בפרט "יחודי המספיק לזיהוי. אף הטענה כי מספר תיבת הדואר מחוק אינה מחזיקה מים שכן בהתאם לסעיף 3 לנוהל 03-02 בעניין "המצאה ומסירת כתבי בית דין", "...אין לשלוח דברי דואר רשום לכתובות שהן ת.ד.", לפיכך כחלק מהנוהל ת.ד. נמחקת. אם כך, אישור המסירה חזר בציון "לידי הנמען הרשום", ביום 9.3.2021, וכלל פרטים מלאים של המבקש, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, חתימה ושם של פקיד הדואר בצד תאריך. לפיכך לא עלה בידי המבקש להפריך את "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 לפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

(ההדגשה אינה במקור)

באשר לטענה בדבר עיוות דין, הרי שגם טענה זו דינה להידחות.

המבקש כלל לא העלה טענה לפיה הוא כופר בביצוע העבירה, כל שטען היה כי העונש שהוטל עליו חורג באופן קיצוני ובלתי מידתי ממדיניות הענישה הראויה. בכל הכבוד, אין לטענה זו על מה שתסמוך; ראשית לא הוצגו בפני מקרים אחרים שבהם מדיניות הענישה הייתה מקלה יותר באופן משמעותי, ושנית לחובת המבקש עבירה דומה. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה; המבקש לא עשה כן.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).
בשים לב לנימוקים בעטיים נדחתה הבקשה, אני מורה על חיוב המבקש בהוצאות על סך 500 ₪. את הסכום האמור יש לשלם תוך 30 יום מהיום.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשפ"ה, 12 יוני 2025, בהעדר הצדדים.